

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>11/2155-0/2015</i>	
Érkezett: 2015 OKT 29.	
Bejuttatás: <i>3</i>	Kezezőiroda:
Melléklet: <i>3x1155 + 22</i> db	<i>tb</i>

SZÉKESFEHÉRVÁRI LÁBASBÍRÓSÁG	
ÜGYSZÁM: <i>11</i>	
KIZOBRATON: <i>✓</i>	
postán, gyűjtőláda, személyesen, faxon, e-mailen	
ÉRK.	2015 OKT. 12 44.
PE. DÁNY: <i>3</i>	ELI ZET:
MELLEKLET: <i>11</i>	KOZTUK:
ÜGYSZÁM: <i>11</i>	REGISTRATON: <i>17-23291/311</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Lábás István, [REDACTED] szám alatti lakos, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv. I.21.264/2014/4 számú, és a Székesfehérvári törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Pf.21.591/2013/4 számú ítéletét, a PK. 89 számú állásfoglalását a közös gazdálkodás, és az alábbiakban kifogásolt bírói döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény bíróságról szóló 28 cikkét.

Kérelmem indoklásaként az alábbiakat adom elő:

1.

A Kúria a 2.Pf.21.591/2013/4 számú ítéletében a Székesfehérvári törvényszék, mint másodfokú bíróságnak a jogerős ítéletét hatályában fenntartotta. A jogerős ítélet kézhezvételének időpontja: 2015. augusztus 12. A beadvány törvényes határidőn belüli. A Kúria, és a Másodfokú Bíróság indoklása egyezik.

2. A Pk. 89 állásfoglalását, az ügyemben történt bírói döntést nem lehet alkalmazni, ahol egy nyilatkozaton függ a döntés, és a nyilatkozatot egy demens, beszélni nem tudó személynél vizsgálják, amire az képtelen. A bíróságon engem hátrány ért azzal, hogy olyan jogszabályt alkalmaztak ügyemben, továbbá úgy értelmezték, amit nem teljesíthettem rajtam kívülálló okok miatt. Ha a bíróság figyelembe veszi és alkalmazza a törvénykezés alatt az Alkotmány 28 cikkét, akkor nem hozhatott volna a bíróság ilyen döntést. Demens személlyel eltartási szerződést, nem köthettem, mivel cselekvőképtelen volt. Olyan állapotban volt már mikor hozzám került, hogy csak akkor beszélt, ha kérdezték, akkor is csak inkább bólogatott, hangokat adott ki. Ritkán voltak tiszta pillanatai, amikor mondott 1-1 szót, rövid mondatot. Orvosi papírokkal alátámasztottam, hogy saját ellátását nem képes megoldani. Akkor logikus, hogy demens személy nem gazdálkodik. Egy idegen senki nem tart el 13 évig csak úgy, jó szívből. Egy bíróságnak figyelembe kell venni, hogy én is a fizetésemből gazdálkodom,

[Handwritten signature]

ha valami szolgáltatást teszek, ellenszolgáltatást várok el érte. Logikus, és természetes, ha 13 évig eltartok valakit, azért ellenszolgáltatás jár.

3. A kúria, és a másodfokú bíróság döntése számomra felháborító volt. Körül belül olyan volt a döntésük, mintha egy vakot azért ítélnének el, mert nem látta, vagy egy siketet, mert nem halotta.

2

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek, és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

3.

Lábas István vagyok. A Magyar Nemzeti Vagyonkezelő ellen 5 millió forint hagyatéki hitelezői igénnyel indítottam pert. Eltartottam Néhai [REDACTED] aki 37 éves koráig dolgozott, majd édesanyja halála miatt megzavarodott. Rácalmáson élek a szüleimtől örökölt, ill. ajándékba kapott ingatlanban, melynek 1/1 tulajdonosa vagyok. A volt feleségemmel együtt tartottuk el ezt az ember 1996 év végétől egészen 2009 januárjáig, Mikor elváltam feleségemtől. A feleségem még az évben nálam lakott. [REDACTED] az év közepén hirtelen stroket- kapott, pár napos kezelés után elhunyt. A feleségemtől külön indítottam pert.

1. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 679 § (1) , 586. § (1), 590 § (1) 201 § (1). Pp 164 § (1), 163. § (3) 193. §. alapján, a tényállások alapján hagyatéki hitelezői igényként benyújtott keresetemet részben elfogadták, és a bíróság 3.256.000 Ft tőkét+ kamatokat ítélt meg. Én ezt az összeget elfogadtam.

Az alperes megtámadta az ítéletet, hogy bíróság tévesen alkalmazta azt, ugyanis én arról nyilatkoztam, hogy emberi kötelességből nyújtottam segítséget. Szerződéses jogviszony hiányában csak a gazdagodás szabályai szerint lehetett volna elbírálni az ügyet ilyen gazdagodás azonban a nyújtott szolgáltatás jellegéből nem volt megállapítható, illetve ha volt is, akkor az életfenntartás céljára nyújtott szolgáltatás volt, melynek visszakövetelésére a régi Ptk. 362 §. alapján nem lehetséges. Továbbá, hogy nem lett bizonyítva, hogy az elhunyt házán történt beruházásokat saját vagyonomból fizettem meg, ugyanis úgy gondolta, hogy az elhunyt havi 12-50 ezer forintos rokkantnyugdíja elég volt nem csak az ellátásra, hanem néhai Baka Béla családi házának fenntartására.

2. A másodfokú bíróság és a kúria is a keresetemet elutasította az alábbi indokokkal: A legfelsőbb Bíróság a PK 89. számú állásfoglalására hivatkozással. „A megfogalmazott jogi álláspontot ugyanis a következetes bírói gyakorlat, ám hosszabb ideje kiterjesztette a tartásra kötelezett hozzátartozók körén kívüli más személyekre is. Ennek megfelelően az örökgyó részére más személy által nyújtott tartási jellegű

szolgáltatások ellenértéke csak akkor minősül hagyatéki tartozásnak, ha a perben lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján aggálytalanul megállapítható, hogy tartás örökségi juttatás ígérete ellenében történt. „ - közben felsorolnak néhány döntést, aminél egyik sem demens, vagy beszélni nem tudó személlyel kapcsolatos ügyről szól- „megállapítható volt, hogy néhai [REDACTED] a részére nyújtott szolgáltatásokért a felperes illetve volt házastársa javára a hagyatékból való részesítésük érdekébenígéretet nem tett.” Ebből következően a felperes, és volt házastársa szolgáltatásainak ellenértéke a 1959. évi IV. tv. (régi Ptk.) 677. § (1) bekezdés C) pontja alapján nem minősíthető hagyatéki tartozásnak. Ebben a vonatkozásban ugyanis **örökhagyó akarat**a meghatározó, és ezen nem változtat az a körülmény sem, ha a kezdetben ingyenesen, ellenszolgáltatás nélkül nyújtott tartásért, gondozásért utóbb a felperes mégis ellenszolgáltatást remélt, mert örökségi juttatás ígéretének hiányában ez a várakozása nem volt megalapozott. „ A tartási szolgáltatáson kívüli egyéb juttatások (öröklési költség, közjegyzői költség, villany visszakötése csatorna stb.) tekintetében megállapították, hogy mindezt néhai Baka Béla, volt feleségem, és én, közös gazdálkodás során fedeztük, ami kizárja, hogy annak részesei, valamelyikük számára teljesítsen.

3. Tehát a másodfokú bíróság az alperes keresetével ellentétben, más jogszabályra hivatkozva keresetemet elutasította, az eljárás alatt törvénysértően hallgatta ki volt feleségem, mint tanú.
4. A kúriánál felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be, sérelmeztem a tanú kihallgatásának körülményeit. A tényeket ellenem fordítva vázolták fel, pl anyósom nem fizetett [REDACTED] bérleti díjat, mikor lakott pár hónapot a házában. Nem azt értelmezték belőle, hogy Lábas István, még az anyósának sem tudott szállást biztosítani azért, mert [REDACTED] elfoglalta az erre szolgáló helységet. A feleségem nem vallott ellenem, tanúvallomásából kiderült, hogy a bíróságnak az eljárás alatt mindenben igazat nyilatkoztam. Felhívtam a figyelmét a Kúriának arra, hogy demens, beszélni nem tudó személyről van szó, így nem nyilatkozhatott örökhagyó szóban, nem várható el továbbá jeleztem, hogy vannak esetek, mikor nem beszélnek arról, mert ez kellemetlen. Demens személyiségként nem is gazdálkodhatott, így azon megállapítás, hogy közösen gazdálkodtunk, nem lehet alkalmazni.
5. A kúria is elutasította kérelmet ugyan erre hivatkozva.
6. Az ügyemet képviselő ügyvédem fiatal, még nem adott be alkotmánybíróságra beadványt, ezért nem merte tovább vállalni ügyemet. A pert mikor a kúria is elutasította, az mondta, ilyen nem hitte volna, hogy megtörténik. Pénz nem fogadott el. Sok ügyvédnek küldtem el a peranyagomat, és mindenki felháborodva mondta, hogy Önökkel nagy igazságtalanság történt.

A másodfokú bíróságon a 3 bíró, olyan kérdéseket tettek fel, amiből kiderül, hogy azt sem tudták miről tárgyaltak. Behívták a volt feleségem tanúnak, mikor kértem, hogy perben, és

haragban állunk, nem hívják. Mikor volt feleségem megjelent, jelezte, hogy perben állunk, nem tud harag nélkül nyilatkozni, gyűlölet van benne, és nem is szeretne. A bíró nagyon durván rászólt, hogy márpedig maga nyilatkozni fog, álljon oda, ha nem nyilatkozik, a bíróság megbünteti. Én úgy tudom, hogy csak büntető ügyekben kötelezhetnek tanúvallomásra perben és haragban álló személyeket, vagy ha nincs más személy, akit kihallgathattak volna.

4

Az elsőfokú bíróságon nyilatkoztam arról, (és ugyanezt nyilatkozta volt feleségem a másodfokú bíróságnak) hogy néhai ■■■■■ édesanyja halálát követően elméje elborult az utcán kóborolt, kéregetett. Feleségem megsajnálta, először 100 Ft-ot, ételt adott neki, aztán hordott neki ebédet. Mikor jött a tél, látva, hogy nincs tüzelője, nincs jövedelme, az egyik lábúja már el volt fagyva, befogadtam a házamba. (akkoriban még falu voltunk, mindenki ismert mindenkit, és az Önkormányzatnál tisztában voltak vele, hogy van egy fiatalember, aki segítségre szorulna, de nem foglalkoztak vele). Pár hónap múlva (2007 január) az Önkormányzathoz fordultam, hogy intézkedjenek az elhelyezéséről, ugyanis nálunk van, de nem a mi dolgunk őt ellátni, és nem akarjuk gondozni. Én is lakatosként dolgoztam, a műhelyem a házam mögött volt. Megfagyott volna néhai az otthonában, kötelességemnek éreztem, hogy ezt ne hagyjam, de nem az én dolgom volt az ő ellátása.

Azt mondták, önkormányzatnál, kéri a türelmünket intézkednek.

Megkaptuk az értesítőt, az önkormányzat, a Sárbogárdi nyugdíjas otthonba akarta utalni, de fizetés ellenében. Fizetni sem tudott volna Néhai ■■■■■ mert akkoriban még nem rendelkezett semmi jövedelemmel. Az Önkormányzat sem volt hajlandó állni a költségét az otthonba való elhelyezésnek, amit hivatalos irattal igazoltam. A Sárbogárdi otthon, demens személyek ellátására nem alkalmas így elutasította a befogadást. Ekkor próbáltak neki keresni olyan otthont, ami alkalmas volt az ő ellátására.

Amíg az önkormányzat intézkedésére vártunk, néhai ■■■■■ (akkor még jobb állapotban volt, ha kérdezték jobban kommunikált, meg voltak tiszta pillanatai) kijelentette, hogy szeretne nálunk maradni, mert neki itt nagyon jó. Ekkor volt feleségem és néhai (2007 január) bement újra az önkormányzathoz. Ott Néhai kijelentette, hogy nálunk akar maradni, azt szeretné, hogy nálunk legyen elhelyezve. ■■■■■ ott aláírt, egy nyilatkozatot. Ki akartak jelölni gyámnak. Az önkormányzatnak a gyámnak való kijelölést félbe hagyta. Soha nem kaptam ■■■■■ után sem ápolási díjat, semmiféle segílyt. Soha nem segített az Önkormányzat azzal, hogy ételt, vagy ápolásban valakit kiküldjön, csak akár pár napra. 13 évig nem mehettem el 1 napnál hosszabb időre otthonról, tehát nyaralni sem. Állandó felügyeletet igényelt. Én abban a tudatban voltam, hogy én vagyok az eltartója.

A bíróság azt feltételezte rólam ezek után, hogy mindezt jó szívből tettem. Gazdasági célt, nem is látott benne. Jó szívű ember vagyok, de sosem voltam semmiféle alapítvány tagja, nem adományozok, nem dolgozok senkinek ingyen. Vállalkozó vagyok.

A leírtak után a józan ész, és a logika azt mondja, hogy azt a tél elejét, azt az 1-2 hónapot, jó szívből segítettem. Addig, amíg az Önkormányzathoz fordultam, addig szívességből gondoztam. **De látnia kellett volna a bírónak, hogy az önkormányzathoz fordulás után, mikor kértem, hogy helyezték el intézetben, utána már az ápolását, nem jószívúségből tettem.** Az önkormányzattól azt az ígéretet kaptam, hogy az elhelyezés fejében kihelyeznek gyámnak, és én vagyok az eltartója ■■■■■nak.. 13 évig nem gondoz valaki egy idegent szívességből. Minden reggel vittem tálcán a reggelit, délben az ebédet, este a vacsorát, és még napközben is pogácsát, rágcsálni valót. 39 kg-os volt, mikor hozzám került, és 100 kg felett volt, mikor hirtelen 51 évesen stroke-ban meghalt. Egyidősek voltunk. nem számítottam arra, hogy ilyen fiatalon meghal. A bíróságon a tartás tényét, tanukkal, hatósági bizonyítvánnyal, hogy volt miből eltartanom, hogy jóval többbe került, mint amennyi jövedelme volt, a házának gondozását, az édesanyjának temetési költségeit, minden hivatalos irattal igazoltam.

Az elsőfokú bíróság részére demens személyeket gondozó intézetből kértünk kimutatást, hogy mennyibe került az eltartása egy személynek. Az utolsó 5 évet tudták kimutatni, ami utolsó évben 92 ezer volt előtte évről évre nőtt az összeg, egészen 122 ezerig. A tendencia alapján az előtte lévő években ettől még magasabb összegek lehettek. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság megállapította ■■■■■ eltartását havi 75 ezer forintban, amit el is fogadtunk, bár néhai nem csak alap ellátást kapott, hanem kávé, napi 2 doboz cigit, mert ha nem kapta meg, ütötte vassal a fejét. Az eltartásán kívül ott volt a háza, amit gondoznom kellett. A családi légkörről, a szeretetről nem is beszélve, ugyanis az megfizethetetlen, továbbá fontos egy demens személy számára. Mikor hozzánk került néhai, árverezés előtt ált a háza, a kifizetetlen számlák miatt. Ha nem fizetem ki tartozásait, nem maradt volna utána ház az államra. Vissza kellett kötetnem a villanyt, közben csatornáztak, azt is ki kellett fizetnem, rendszeresen füvet nyírnom, és az édesanyja temetési költségét is én fizettem ki, amit mind számlákkal bizonyítottam a bíróságnak.

A közös gazdálkodás tényét a pénzkezelés módja nem érinti. Ezt egy legfelsőbb bírósági döntés mondta ki. És akkor már megnéztem mit neveznek közös gazdálkodásnak, bár logika, és józan ész is ezt mondja:

Közös gazdálkodás akkor van, ha mindenki rak be pénzt egy tárcába, mindenki részt vesz a háztartási munkákban, és mindenki kivesz annyit, amennyire éppen szüksége van.

Én esetemben valóban volt feleségem vette fel a nyugdíját. De volt feleségem mosott rá, én ettettem, fürdettem, tehát őt kiszolgáltam, ő viszont nem tett semmit. **A közös gazdálkodásban nem csak a pénz fontos, hanem a munka is.** Tehát nem volt közös gazdálkodás. orvosi irattal igazoltam, hogy saját ellátására nem képes, nem tud gazdálkodni. **Demens személy nem tud gazdálkodni,** akkor nincs közös gazdálkodás. A másik, ahol nem stimmel a bírósági döntés, hogy **egy darabig nem is volt ■■■■■k jövedelme. Az időszakot egyszerűen figyelmen kívül hagyta a kúria.** Pedig sok hónap telt el, mire lett

jövedelme, és nem csak eltartás volt addig, hanem voltak más kiadások is, ugyanis voltak csekkek, amit sürgősen ki kellett fizetni.

Nem voltak tisztában az eljárás anyagával, hisz ott egyértelműen kimutatták, hogy nyugdíjból nem tudtam volna őt eltartani is, és a házat is rendbe tenni (rezsi akkor is van, ha nem használja senki, a ház állagát is meg kellett őrizni, stb.) Ha azt számoljuk, hogy valakinek pl havi 75 ezer az ellátása, és kap 52 ezer nyugdíjat, akkor logikus, hogy havonta 22 ezer forinttal adós marad a másik részére. És mivel mindig kevesebb pénzt kapott, mint amennyibe került (nagyon dohányzott, vassal ütötte a fejét, ha nem kapott napi 2 doboz cigit) így nekem az havonta plusz költség volt. Bizonyítékként ott szerepelt, a NAV-tól, hogy volt annyi jövedelmem, hogy eltartsam néhait. A bíróságnak figyelembe kellett volna vennie, hogy én a plusz kiadásaimat, szeretném egyszer visszakapni. Hisz kimondja a törvény, szolgáltatásért, ellenszolgáltatás jár.

Egy bíró nem hozhat olyan döntést, hogy egy demens, beszélni nem tudó, gondolkodni nem tudó emberrel kapcsolatban, hogy neki nyilatkoznia kellett volna, hogy házat, vagyonát nekem adja. Abban a házban halt meg [REDACTED] édesanyja, ami miatt megzavarodott elméje. Logikus, hogy ezt a tárgyat, ki akarja törölni emlékéből, hisz az édesanyjához fűzi.

A józan ész azt mondja ki, hogy ezt a jogszabályt ebben az esetben nem használható, hiszen nem hozhatok kedvezőtlen döntést lábas Istvánnal kapcsolatban olyanért, amiről ő nem tehet. Figyelembe kellett volna venni a bíróságnak, hogy beszélni, önállóan gondolkodni nem tudó személyről beszélünk. Aki nem tud önállóan gondolkodni, annak nem jut eszébe az, hogy van vagyona, és erről beszélnie, nyilatkoznia kellene. 13 évig a saját otthonában nem volt.

A jogszabály nem azt mondja, hogy közölnie kell, vagy beszélnie róla, pedig a bíróság azzal indokolt, hogy „nem hangzott el az örökség ígérete”

A jogszabály úgy mondja ki, hogy (677§) „örökhagyó akarata a meghatározó” (pk 89) „tartás örökségi juttatás ígérete ellenében” tehát akarat, ígéret. **Nincs az, hogy ki kell mondani. Egy demens személy, aki nem képes kifejezni szavakkal magát, annál a bíróságnak a jóhiszeműen eljárva, a tetteit kell és a körülményeket figyelembe venni. Az erkölcsösség mellett.**

Ha az a demens személy megbízik eltartójában annyira, hogy rábízta nyugdíját, jövedelmét, akkor logikus, hogy a vagyonát is rábízná. Ha az a demens személy, annyira fél mindenkitől, hogy nem mer kimenni a házból, mert mindenkitől fél, viszont nálam mindig mosolygott, megszeretgetett férfi léte, hagyta, hogy megfürdessem, levágjam a haját, körmét, és szeretettel nézett rám, akkor logikus, hogy nekem adta volna mindenét. Senkitől nem kapott szeretet, csak tőlem.

Ha megkérdeztem volna, hogy eladhatom-e a házad, vagy nekem adod-e a házad, igent bólogatott volna, sőt aláírta volna. **Egy fontos tényről is megfeledezett a bíróság.** **■**
■ **mikor magamhoz vettem, átadta a lakásának kulcsait. Ez egy ígéret, egy akarat. Rám bízta ezzel házát.** Ettől kezdve ő nem foglalkozott a házával, nem akart oda menni. A józan ész, a logika, arra következtet, hogy ez a beteg ember, egy csere üzletet ajánlott. Oda költözött, cserében átadta az ő kulcsát. Kapott szolgálatást, és cserébe átadott valamit.

5. Néhai **■** ak hozzátartozója nem volt, cselekvőképtelen, demens személyként eltartási szerződést nem köthetett, a Rácalmási Önkormányzat által kiállított hatósági bizonyítvány, csak arról szólt, (mert csak arról szólhatott) hogy én eltartom. Nem volt jogosultságuk demens személlyel olyan iratot aláírni ami vagyonáról rendelkezett.

Néhai **■** hirtelen halálakor a közjegyző előtt hagyatéki hitelezői igényt nyújtottam be.

A Magyar Nemzeti Vagyonkezelőnek **■** örökösének) peren kívüli egyességet ajánlottam, amit ő elutasított azzal, hogy csak törvény által meghozott ítélet alapján fizethet.

A Székesfehérvári Járásbíróságon, pert indítottam 5 millió forint, hagyatéki hitelezői igényt nyújtottam be. Részben pert nyertem, 3.256.000 Ft tőkét, valamint ennek 2009 június 11. napjától a kifizetés napjáig járó jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatot ítélt meg a bíróság részemre.

A Székesfehérvári törvényszék, mint másodfokú bíróság, a keresetemet elutasította, majd a kúria a másodfokú bíróság ítéletét fenntartotta.

Magyarországon jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem.

6. Alulírott Lábás István nyilatkozom, hogy nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt illetve nem kezdeményeztem perújítást ez ügyben.

7. A végre hagytam egy nagyon fontos dolgot. Az emberséget. Azért mert demens személy volt, mindenki félresöpörte, őt nem illette meg semmi jog, vagy ha megillette, nem kapta meg. **■** az állam részéről életében semmiféle tiszteletet nem kapott. Hagyták volna megfagyni, nem helyezték el otthonba, nem állták volna ennek költségét, pedig néhai egy egészséges dolgozó lakatos ember volt, akinek 18 év munkaviszonya volt. Csak meghalt az édesanyja, amibe belezavarodott. Én gondoztam őt, és a házát. Az önkormányzatnak törvény szerint 60 napon belül vagy el kellett volna otthonba helyeznie, vagy gyámnak kijelölnie. 5 éve megörökölte a MNV Néhai **■** házát, amit 13 évig én újítottam, én tartottam kemény munkával rendben. A ház, akkor 9,4 millió forintot ért. Jelenleg a ház elrepedt, kezd összedőlni, fél méteres gaz van benne. És én ezt nap mint nap látom, hogy vész kárba a keservesen elvégzett munkám. És nem mondták volna azt, hogy igen, soha nem törődünk ezzel az emberrel, itt a ház megérdemli. Néhai **■** halálakor az MNV átküldte nekem a hamvasztási költséget. 5 év alatt, a tárgyalásokkor sem az MNV ügyvédje, és egyik bíró sem

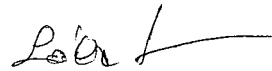
kérdezte meg, hogy el van-e temetve, hova van eltemetve, valaki gondozza-e a sírját, vagy mi van vele.

Én nekem az volt a köszönet, miután eltartottam egy embert, beleöltem rengeteg munkát, és pénzt egy házba, hogy a bíróság 300 ezer forint perköltségre megbüntetett. Lelkileg ezt nem tudom feldolgozni.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy nézze el hibáimat, és hiányosságokat.

Döntésük folyamán kérem, vegyék figyelembe, hogy bárkit kerülhet ilyen helyzetbe, amibe néhai [REDACTED] A Kúria, és a másodfokú bíróság döntése alapján, az embereknek azt sugározza, hogy ne vállaljátok be sérült emberek eltartását. Ez elveszi a lehetőséget a családban lévő ápolásra, mely társadalmunkban fontos szerepet tölt be.

Kelt: Rácalmás, 2015.10.08.

Tisztelettel: László István
indítványozó

Mellékletek:

2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
3. Érintettséget alátámasztó dokumentumok